

Dushi de Dwergschnauzer (7)

Kindjes...wij hebben ze in alle soorten en maten. Grote kindjes, kleine kindjes, jongenskindjes, meisjeskindjes, drukke kindjes, rustige kindjes. Maar niemand heeft me ooit verteld hoeveel werk het is om die kindjes te vermaken.

Sjeedekree...ik ben versleten als er een kindje op visite is geweest. Het ene grote kindje wil b.v. altijd met me stoeien. Vroeger, toen ze nog thuis woonde, wilde ze dat vaak in de avond. Ik was toen nog een baby, maar was altijd wel in voor een potje ravotten. Dan kwam ze thuis, ging met me stoeien en dan zei ze daarna tegen het vrouwtje.... Ik ga slapen. Doeiiiiii. Het vrouwtje vond dat nooit zo leuk, want ik was dan vaak nog niet uitgespeeld en dan was ik aan het eind van de avond nog heel druk. Maar ja... dan moet het kindje maar niet beginnen, hoor. Ik kan moeilijk blijven liggen als ik zie dat ze zo veel zin heeft om te spelen. Dat vind ik zielig voor haar.

Dan hebben we ook nog 2 kleine kindjes. De ene is een jongenskindje en is 5 jaar. En de andere is een meisjeskindje en is 2 jaar. Het jongenskindje was vroeger ook een beetje ondeugend, net als ik. Ik wilde altijd in zijn tenen bijten, tegen hem blaffen en tegen hem aan springen. Dat vond hij niet zo leuk. Maar als ik dan rustig lag te slapen, ging hij mij altijd plagen. Dan ging hij bij mij zitten en ging hij bv steeds met zijn voet voor mijn koppie heen en weer bewegen. En als ik er dan in wilde bijten, riep hij: Dushi, niet doen!! Zucht...vermoeieeeeeeeend. Soms begrijp ik er geen sikkepit meer van.

Als hij tegenwoordig binnenkomt, ben ik zo enthousiast dat ik heel hard begin te blaffen en achter hem aan wil rennen. Het vrouwtje doet me dan vaak even aan de riem. Ze zegt dat ik dan een beetje rustig kan worden. Meestal helpt dat wel, want als ik vast zit kan ik toch niet zo veel kattekwaad uithalen. Vorige keer had ze me ook aan de riem gedaan. Na een paar minuten liep het vrouwtje weg en duurde het heel lang voordat ze terug kwam. Ik vond het echt een beetje gemeen, want als ik vast zit aan die stomme riem, kan ik helemaal niet achter haar aanlopen. Na 10 minuten ben ik maar gaan blaffen, want ik zat nog steeds op hetzelfde plekje en het vrouwtje was ook nog steeds niet terug om me los te maken. Toen ze me hoorde kwam ze naar me toe en toen ze zag dat ik nog steeds op hetzelfde plekje zat, begon ze me ook nog gewoon uit te lachen. Ze zei dat ik een beetje dom was, omdat ik gewoon kon lopen. De riem lag gewoon los. Ja, weet ik veel. Ik denk dat ik vast zit als ik dat ding om heb. Wees gewoon duidelijk, denk ik dan.

Maar soms hè...soms is het ook best handig als de kleine kindjes er zijn. Het andere grote kindje en de kleine kindjes wonen nu even bij ons. Er is een klein tafeltje met 2 kleine stoeltjes neer gezet in de kamer. En weet je wat het leuke is? Het tafeltje staat helemaal tegen de bank aan geschoven. Want dan "zitten de kleintjes er zo gezellig bij", zegt het vrouwtje. Nou, dat niet alleen, hoor. Het is ook hartstikke

handig. Als ze een boterhammetje eten, moeten ze altijd aan dat kleine tafeltje zitten. En laat ik daar nou net bij kunnen als ik op het puntje van de bank ga staan. Dan spring ik eerst op de bank en ga ik zitten. Dan schuif ik heel stiekem steeds een stukje dichterbij. Ik zit, wacht en observeer. Ik doe net of ik er gezellig bij kom zitten en even wil ruiken. En als het kindje dan net even de andere kant op kijkt, grijp ik mijn kans.....en de boterham! Mmmmmm....dat is echt heerlijk. Dat krijg ik normaal nooit van het vrouwtje. Soms heb ik echt mazzel, want soms gaat het kindje van tafel en dan heb ik lekker de tijd om ook al die gekleurde vruchtenhagelings van het bord te jatten. Maar als ik iets doe, doe ik het wel goed, hè. Ik maak het bordje helemaal schoon, zodat het zo weer de kast in kan. Zo ben ik dan ook wel weer.

Helaas vindt het vrouwtje het niet zo'n goed idee. Van haar mag het weer niet. Ik vind het zo zonde als ze die heerlijke stukken brood weg haalt. Eerst liep ik nog verwachtingsvol met haar mee. Ze weet tenslotte dat ik het hartstikke lekker vind. Maar toen ik bij mijn bak ging staan, kieperde ze het zo in de vuilnisbak. Dus nu heb ik er gewoon maling aan, hoor. Als het vrouwtje de bordjes niet op tijd weg haalt, eet ik het brood gewoon op. En als ik het stiekem genoeg doe, denkt ze misschien wel dat de kindjes hun bordje zo netjes leeg hebben gegeten. Dat is dan ook weer fijn voor de kindjes, want dan zegt het vrouwtje ook nog eens dat ze trots op ze is. Zo ben ik, hé....nooit te beroerd om te helpen.

Gisteren kwam het grote kindje dat in Verweggistan woont even op visite. Ze woont heuuuuul lang rijden hiervandaan. Ik weet niet precies hoe ver het is. Ik doe mijn oogjes dicht als we weg rijden en ik doe ze weer open als we er zijn. Maar het vrouwtje zegt dat het wel 2 uur rijden is. Het was dus een verrassing dat ze ineens bij ons voor de deur stond. Maar dat betekende natuurlijk ook dat ze weer met me wilde stoeien. Tijdens het stoeien heb ik gelijk haar haar even goed gedaan. Het zat een beetje netjes, dus ik heb haar de "verwilderde look" gegeven. Dat doe ik gewoon, hé!

Zucht....ik zei het al, hé? Zo gezellig al die kindjes. Maar hebben jullie nou door hoe vermoeiend het voor me is? Stoeien, haren goed doen, brood opeten zodat de kindjes een complimentje krijgen, bordje leeg likken zodat het vrouwtje het gelijk weer in de kast kan zetten, blaffen, in tenen bijten, rustig blijven als ik uitgedaagd word, opletten of de riem wel of niet vast zit, zodat ik weet of ik wel of niet achter het vrouwtje aan kan lopen. Zucht... niet te doen, gewoon. Ik moet de hele toko hier draaiende houden. Maar nu... nu is het even rustig. Het ene grote kindje is naar huis, het andere grote kindje is naar haar werk en de kleine kindjes zitten op school en het kinderdagverblijf. Dat betekent dat ik eindelijk een beetje bij kan tanken. Anders hou ik die drukke werkdagen echt niet vol, hoor. Ik lig languit op de bank en ga lekker een hele lange tuk doen. Dan ben ik weer fris en fruitig als iedereen thuis komt. Welterusten allemaal!!

Een dikke lebber en tot de volgende keer.

Liefs, Dushi.

